

แบบรายงานผลการจัดการความรู้ ปีการศึกษา 2557

ประเด็นความรู้ : การจัดการความรู้ (KM)
ผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ : อาจารย์ผู้เข้ารับการอบรม
วัน เดือน ปี ที่ดำเนินการ : 21 พฤษภาคม 2558 ณ ห้องประชุมสัมมนาชั้น 4
สรุปองค์ความรู้ที่ได้ :

การตั้งประเด็นวิจัยที่น่าสนใจในการตีพิมพ์

การตั้ง ประเด็น ของงานวิจัยมีความสำคัญต่อการตอบรับจากวารสารที่ต้องการตีพิมพ์ ผู้วิจัยควรเขียนบทความวิจัยในประเด็นที่กำลังเป็นที่สนใจ ของชุมชนวิชาการ เพราะบทความที่ทันสมัยจะมีโอกาสได้รับการตีพิมพ์สูง การตั้งประเด็นงานวิจัยในบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติสามารถพิจารณาได้จาก

1. วารสารที่ต้องการตีพิมพ์

เนื่องจากวารสารแต่ละฉบับมีกรอบของงานวิจัย (theme) ที่ชัดเจน ผู้เขียนควรตั้ง หัวข้องานวิจัยให้สอดคล้องกับกรอบงานวิจัยของวารสารที่ต้องการตีพิมพ์

2. ขอบเขตของงานวิจัย

ขอบเขตของงานวิจัยมีความสำคัญในการกำหนดชื่อเรื่องและรูปแบบที่ต้องการนำเสนองานวิจัย ผู้เขียนงานวิจัยควรกำหนดประเด็นวิจัยหรือคำถามวิจัยให้สอดคล้องและครอบคลุมกับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอ

2.1 ชื่อเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องต้องกระชับและแสดงถึงภาพรวมของเนื้อหาทั้งหมด ผู้วิจัยอาจเขียนเป็นประโยคคำถามเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

ในกรณีของงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบ ชื่อบทความวิจัยควรมีค่าสำคัญที่แสดงตัวแปรตาม (dependent variable) ที่ศึกษา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นงานวิจัยในลักษณะใด

2.2 รูปแบบการนำเสนอ

รูปแบบการนำเสนองานวิจัยขึ้นอยู่กับวารสารงานวิจัย การอ่านงานวิจัยที่คล้ายคลึงกับงานวิจัยของผู้วิจัย จะช่วยให้ผู้วิจัยทราบรูปแบบการเขียนงานวิจัย การเรียงลำดับหัวข้อและประเด็นที่จะนำเสนอได้ดีขึ้น

วิธีการเลือกแหล่งตีพิมพ์ที่เหมาะสมกับงานวิจัย

1. การเลือกวารสารในการตีพิมพ์ พิจารณาจากวารสารที่มีแนวทาง ขอบข่าย วัตถุประสงค์ หรืองานทดลอง เทคนิค แนวทางการวิจัยที่ตรงกับงานวิจัยของตนเอง โดยขอบข่ายงานตีพิมพ์ของวารสารแต่ละฉบับจะปรากฏอยู่ ด้านหน้าและหลังวารสารแต่ละฉบับ หรืออาจตรวจสอบได้จากเว็บไซต์ของวารสารซึ่งมีคำแนะนำสำหรับผู้เขียน เช่น ประเภทของบทความ รูปแบบการเขียน และรูปแบบการอ้างอิง

2. การเลือกตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือระดับนานาชาติ พิจารณาโดยการประเมินจากงานวิจัยที่ทำว่ามี ความประณีตที่เป็นที่สนใจที่กำลังมีการตีพิมพ์อยู่ในปัจจุบัน มีการใช้เทคนิคและเครื่องมือที่ทันสมัย มีปริมาณ งานมากพอที่จะสามารถตีพิมพ์ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติได้ สำหรับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติควร ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติที่อยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index (TCI)

3. การพิจารณาค่า Impact factor “Impact factor” หมายถึง ดัชนีชี้วัดคุณภาพของวารสารซึ่งวัดจำนวนครั้ง โดยเฉลี่ยที่บทความในวารสารนั้นจะได้รับการอ้างอิงในแต่ละปี พิจารณาจากคุณภาพของงานวิจัยของตนเอง โดยทั่วไปนักวิจัยใหม่จะเลือกตีพิมพ์ในวารสารที่มีค่า Impact factor ระดับกลาง เมื่อได้รับข้อเสนอแนะจาก ผู้ทรงคุณวุฒิและมีประสบการณ์ในการเขียนเพิ่มมากขึ้นจึงเลือกค่า Impact factor ที่สูงขึ้น

4. การตีพิมพ์ในวารสารที่เป็น E-journal วารสารวิชาการในระดับนานาชาติปัจจุบันส่วนใหญ่มีการจัดทำ ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ (E-Journals) และรวบรวมทำดัชนีไว้ในฐานข้อมูลออนไลน์ต่างๆมากมาย ซึ่งฐานข้อมูล ที่มีชื่อเสียงที่ได้รับความเชื่อถือ ได้แก่ ISI Web Of Science, Scopus, ScienceDirect ซึ่งมีการแจ้งผลการตอบรับ หรือปฏิเสธการตีพิมพ์อย่างรวดเร็ว

5. การตีพิมพ์โดยการนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ ซึ่งมีการตีพิมพ์ บทความวิชาการในวารสารฉบับพิเศษ (Special Issue)

ในการตีพิมพ์ (production times) ค่า impact factor ความถี่ในการตีพิมพ์ และรูปแบบการตีพิมพ์เพื่อประกอบการ พิจารณา และสามารถดู aim and scope ของวารสารได้จากหน้าแสดงผลนี้ หรือจะไปดูที่หน้าเว็บไซต์ของวารสาร ก็ได้

การวิเคราะห์งานวิจัยเพื่อนำไปสู่การตีพิมพ์

เพื่อที่จะตีพิมพ์งานวิจัยในวารสารชั้นนำ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงควรเริ่มต้นจาก งานวิจัยมีความเหมาะสม หรือไม่ ที่จะลงตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารนั้นๆ ต้องเป็นงานวิจัยที่ไม่ซ้ำกับผู้อื่น ไม่เคยมีการตีพิมพ์งานแบบ เดียวกันนี้มาก่อน หรืออาจวิจัยเป็นครั้งแรกในภูมิภาค หรือในประเทศ การตั้งชื่องานวิจัยควรสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์เพื่อสื่อและดึงดูดผู้อ่าน ส่วนการกำหนดวัตถุประสงค์นอกจากจะต้องชัดเจน ควรสอดคล้องกับความ

ต้องการ หรือ โจทย์วิจัยในปัจจุบัน สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ซึ่งการเขียนวิจารณ์จะแสดงถึงความเห็น
เหตุเป็นผล สามารถชี้ให้เห็นถึงจุดที่น่าสนใจของผลลัพธ์ที่ได้เป็นการแสดง หรือเน้นถึงประโยชน์ของงานวิจัย

การคัดลอกงานวิจัย

กว่าจะเขียนงานวิจัยให้เป็นเล่มรายงาน หรือ เป็นบทความเพื่อการตีพิมพ์ก็ยากในระดับหนึ่งแล้ว
แต่สิ่งที่นักวิจัยทุกคนต้องตระหนักและให้ความสำคัญในระหว่างการเขียนก็คือการเขียนทั้งหมดควรมีที่มาจาก
ความรู้ที่เราได้รับหรือพัฒนามาจากงานวิจัย การเขียนด้วยภาษาและสำนวนของตัวเอง โดยทั้งรายงานหรือ บทความ
นั้นต้องปราศจากการคัดลอก

การคัดลอกงานวิจัยเป็นความผิดหรือไม่และทำไมถึงเป็นประเด็นทางจรรยาบรรณของนักวิจัยที่ต้อง มี
การตรวจสอบกันทั้งระดับชาติและนานาชาติ ก่อนที่จะตอบคำถามอยากให้นักวิจัยทราบความหมายของการ
คัดลอกก่อน การคัดลอก (Plagiarism) คือ การนำผลงานของคนอื่นมาใส่หรือรวมไว้ในงานตัวเองด้วยวิธีการที่ ไม่
ถูกต้อง หรือ การขโมย หรือ การนำผลงานหรืองานเขียนของคนอื่นมาใส่ในงานเขียนของตัวเอง หรือ การ ทำให้
คนอื่นเชื่อว่าผลงานงานนี้เป็นผลงานของตัวเอง

เมื่อการคัดลอก คือ การนำผลงานคนอื่นมาใส่ด้วยวิธีที่ไม่ถูกต้องหรือขโมยนั้นเราจะพบงานในลักษณะนี้
จะไม่มีมีการอ้างอิงเอกสารหรือแหล่งความรู้ โดยการอ้างถึงเรื่อง ๆ หนึ่ง ซึ่งผู้เขียนไม่ได้ค้นพบหรือ ทดลองได้
ด้วยตนเอง การอ้างลักษณะนี้ต้องมีเอกสารอ้างอิง ซึ่งการคัดลอกในลักษณะนี้มักเกิดขึ้นได้ง่าย ดังนั้น ตอนเขียน
ให้หมั่นตรวจทานและพยายามถามตัวเองตลอดว่าเรื่องนี้เรารู้ได้อย่างไร ควรอ้างอิงอย่างไร

การคัดลอกที่พบบ่อยกว่า คือ การยกประโยค หรือ คำพูดมาใช้ ซึ่งในประเด็นนี้ถือว่าการนำคำพูด จาก
เอกสารอื่นมาเกิน 4 คำ แม้จะมีการอ้างอิง ให้ถูกนับว่าเป็นการคัดลอก ดังนั้นการยกตารางหรือแผนภาพ จาก
รายงานผู้อื่นมาใช้ในรายงานของตัวเองเลยจึงเป็นการคัดลอกด้วย แต่ถ้านักวิจัยมีความจำเป็นต้องใช้ข้อมูล จาก
ตารางหรือแผนภาพนั้น ควรนำมาเขียนใหม่หรือเรียงใหม่ให้เป็นการนำเสนอด้วยสำนวนของตัวเองพร้อม กับ
การอ้างอิงที่ถูกต้องและครบถ้วน

ส่วนการคัดลอกด้วยการใช้งานของคนอื่นมาเปลี่ยนเป็นชื่อของเรานั้นเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น
อย่างยิ่ง เพราะถือว่าเป็นการขโมยและผู้ที่ทำจะกลายเป็นโจรทางวิชาการ ส่วนการทำวิจัยแล้วเรื่องที่ทำไปซ้ำ กับ
คนอื่นไม่ได้ถือว่าเป็นการลอกผลงาน ถ้าผู้ทำไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้นำเอาเนื้อหา ข้อมูลและผลงานของผู้อื่นมา
ใช้ เช่น นายสำเนาได้รายงานการวิจัยเรื่องการขยายพันธุ์แมลงหวี่ที่ตีพิมพ์ตีพิมพ์กลาง ปราบกว่าชื่อผลงานไป
คล้ายกับนายสำคัญที่รายงานเรื่องการขยายพันธุ์แมลงหวี่ที่จังหวัดนครปฐม เมื่อตรวจสอบเนื้อหาในด้านใน
พบว่า วิธีการและจุดประสงค์เดียวกัน มีแตกต่างที่กลุ่มตัวอย่างเท่านั้น ในกรณีนี้ถือว่านายสำเนาลอกผลงานของ
นายสำคัญ

การคัดลอกในกรณีสุดท้าย คือ การคัดลอกงานตัวเอง ซึ่งการคัดลอกด้วยวิธีนี้เป็นการคัดลอกที่ ผู้วิจัยรู้ตัว
เองดีแต่มักจะคิดว่านี่เป็นงานของเรา การนำเรื่องหรือรูปจากงานวิจัยที่หนึ่งไปใส่ในงานวิจัยที่สองนั้น ไม่สามารถ
ทำได้ควรใช้รูปใหม่หรือเปลี่ยนวิธีเขียนใหม่ ไม่ควรใช้ของเก่าที่เคยเผยแพร่แล้วนั่นเอง การคัดลอกงานวิจัยที่
กล่าวมาทั้งหมดนี้ บางท่านอาจจะทำตามบ้างแบบตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ประเด็นนี้สามารถหลีกเลี่ยงได้ โดยให้
ยึดคำสอนว่าให้เกรงกลัวและละอายแก่บาปที่จะก่อ

อ้างอิง จาก <https://kmscirmutto.files.wordpress.com/2015/03/11.docx>

รวบรวมโดย ฝ่ายวิชาการ